

להיות מורה

זה סיפור מיוחד - על אנשים מיוחדים ביחסים בין בני אדם. כמה מילה או תגובה שלא במקום יכולה להרוס, ואילו קצת תשומת לב ורגישות לאחר יכולים לשנות את חייו של אדם.

אספר לך סיפור, על המתנה היפה ביותר שאפשר לה, לנפש לתת. יום הראשון, בשנת הלימודים החמישית, בכיתה אחת, בבית-ספר אחד, נכנסה המורה, גברת טומפקינס, לכיתה, ומבלי משים, בברכה את תלמידה, ואמרה להם דבר שקר נורא.

היא אמרה להם :

"שלום תלמידים, ברוכים תהיו בכיתה, דעו לכם כי אתם כולכם ילדי, ואת כולכם אני אוהבת במידה שווה." אך שקר היה זה, כי בשורה הראשונה, בספסל שבדיוק ממולה, ישב לו ילד שונה מכולם.

בגדיו לא היו כה נקיים, וגם קצת מקומטים, ונעליו מרופטות במקצת, ומבטו כנודד למקום אחר, בוודאי לא אליה. ואת הילד הזה, היא מייד... לא כל-כך אהבה, בלשון המעטה וכאשר ביומן הסתכלה, ואת שמות כל התלמידים קראה, והטעימה את שמם בהגייה נכונה, את טדי ארקוויסט, זה שמו, מלמלה בחופזה, כי אותו, היא לא כל-כך... אהבה.

כמה שמחה המורה, כשבדקה את עבודות הילדים, מהחופשה הגדולה, וסמנה בעט כחול, או ירוק, הערות כמו: "כמה טוב", או "כמה נפלא", אך דבר לא נתן לה את הריגוש ואת הרגשת העוצמה של "להיות מורה", כמו לכתוב בעט אדום במחברת של טדי:

לא כך זה היה, או, אין זה נכון, ובסוף לכתוב בגדול את האות נון, שמשמעה נכשל.

ומאז, בכל יום שלמדה בכיתה, את כולם היא שיתפה, למעט טדי, אותו, בלשון המעטה, היא לא כל-כך... אהבה.

יום אחד, כאשר הייתה המורה, גברת טומפקינס, צריכה לכתוב גיליונות, הערכה, ולרשום המלצות להמשך השנה, לקחה את הגיליונות של כל הילדים, מהשנים שעברו, לעיון. את הגיליון של טדי, היא שמה בסוף, כי אמרה בליבה,

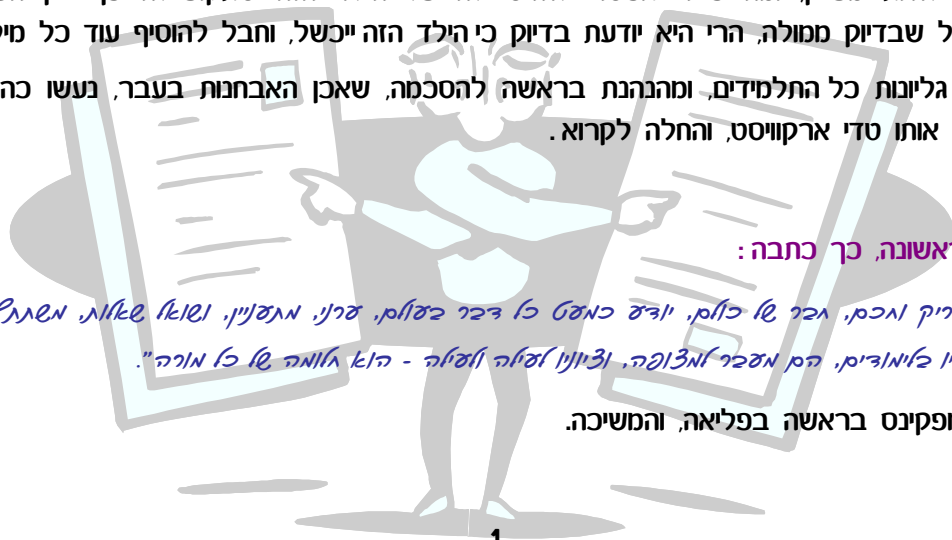
כי זה לא יכול להיות מעניין, ומה כבר אפשר לחדש לה על הילד הזה שתקוע לה כך בין העיניים, בשורה הראשונה, בספסל שבדיוק ממולה, הרי היא יודעת בדיוק כי הילד הזה ייכשל, וחבל להוסיף עוד כל מילה...

והיא עוברת על גליונות כל התלמידים, ומהנהנת בראשה להסכמה, שאכן האבחנות בעבר, נעשו כהלכה. ולבסוף, הגיעה לגיליון של אותו טדי ארקוויסט, והחלה לקרוא.

המורה בשנה הראשונה, כך כתבה :

"טדי הוא ילד מבריק ואכסן, גבר של כוונות, יודע כמעט כל דבר בעולם, ערני, מעשנין, ושואל שאלות, מפתח בכיתה כזו נשאל ושיחה. הישגיו באימונים, הם מעבר למצופה, וציוניו אע"פ ואע"פ - הוא גומה לו כל מורה".

הנידה גברת טומפקינס בראשה בפליאה, והמשיכה.

המורה בשנה השנייה כך רשמה :

"ט"די הוא י"ד נכון. הוא מכין היטב את הגומי הנלמד בכיתה. הוא מוטרד מהמלכה של אימו, ומידי פעם כאילו ישנו אך איננו. אך עם זאת, הוא מפתח שלא להתייך אימוזים. הישגיו באימוזים טובים מאוד וזיונו משיבים רצון".

שוב הנידה, המורה, גברת טומפקינס, בראשה, והמשיכה בקריאה.

המורה בשנה השלישית, כתבה בגיליון ההערכה את אלו הדברים:

"ט"די, מאוד גולמני בכיתה. מורה של אימו. היה לו גוויה קשה ביותר, והוא טרם הצליח להגאושש ממנה. אך עם זאת, הוא מפתח אומדן כמיטב יכולתו. גבל שאין זה מספיק. הוא לא מפתח בשיעורים, ואינו יוצר קשר עם הורים. הישגיו באימוזים די דלים, וזיונו לא כל כך טובים".

הפעם, לא הנידה המורה גברת טומפקינס, בראשה, ומבלי להניד עפעף, מייד נטלה את הגיליון הבא, וקראה.

המורה, בשנה הרביעית, כתבה כי :

"ט"די הוא י"ד מוצר, הוא יושב בכיתה ובעצם, מלבד אפס מקום שמי, הוא אינו עושה דבר. מבחינתי מקושקשת אמדי, יקוטל אף פעם אינו מסודר. את שיעוריו הוא כמעט לא מכין, ולפי הכתמה, אין לו הורים. הישגיו באימוזים דלים, וזיונו נמוכים, ספק אם יוכל לקבל את געזרת הגמר בתום האימוזים".

הבינה עתה, המורה גברת טומפקינס שבעצם היא טענה, והחליטה, שמאותו היום אין היא רוצה עוד ללמד. רוצה היא רק לחנך, להדריך ולהקנות ערכים.

ומאותו היום בכל יום בכיתה, ניגשה אל טדי הביטה במחברתו, העירה לו בשקט, ותיקנה את שגיאותיו, ואם היה צריך, גם ביקשה ממנו להישאר איתה מעט, להסביר לו שוב, עוד פעם אחת.

לקראת תום שנת הלימודים, כנהוג בבתי ספר רבים, הביאו הילדים מתנות למורים.

וכולם הביאו מתנות עטופות במיטב העטיפות, וסרטים מתנפנפים ומסתלסלים, כדי להדגיש את המתנה שלהם. כולם חוץ מטדי! וכולם צחקו לו, כשהגיש את השי שלו, עטוף בנייר אריזה מקומט, שהביא מהמכולת.

המורה, בצעקה חזקה, היסתה את כולם.

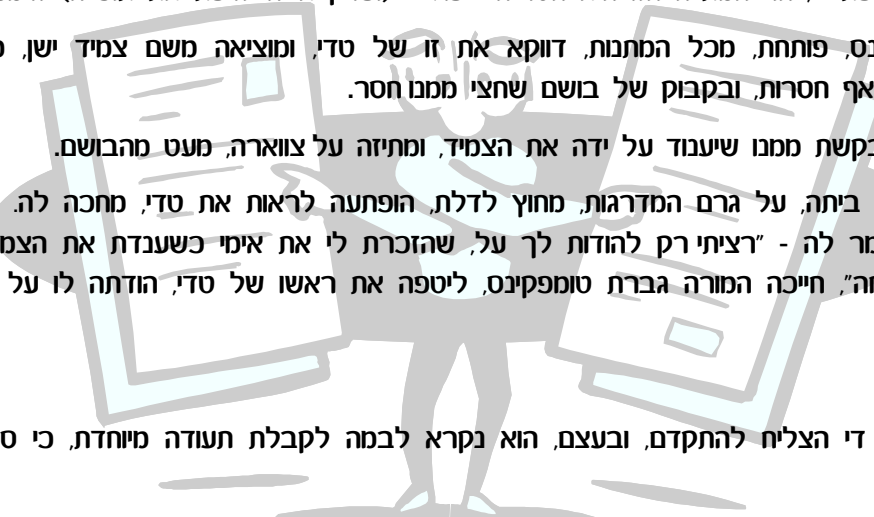
"מה קרה לכם, השתגעתם?, הרי המתנה הזו היא הטובה בעולם" (ועדין אינה יודעת את תוכנה). ודממה בכיתה.

והמורה גברת טומפקינס, פותחת, מכל המתנות, דווקא את זו של טדי, ומוציאה משם צמיד ישן, מעוטר באבנים ירוקות מזויפות, וחלקן אף חסרות, ובקבוק של בושם שחצי ממנו חסר.

והיא קוראת לטדי, ומבקשת ממנו שיעמוד על ידה את הצמיד, ומתיזה על צווארה, מעט מהבושם.

בצהרים, כשחזרה אל ביתה, על גרם המדרגות, מחוץ לדלת, הופתעה לראות את טדי, מחכה לה. כששאלה אותו, מה הוא עושה פה, אמר לה - "רציתי רק להודות לך על, שהזכרת לי את אימי כשענדת את הצמיד שלה ולרגע קט אף הדפת את ריחה", חייכה המורה גברת טומפקינס, ליטפה את ראשו של טדי, הודתה לו על התשורה הנאה, ושלחה אותו הביתה.

סוף השנה הגיע, טדי די הצליח להתקדם, ובעצם, הוא נקרא לבמה לקבלת תעודה מיוחדת, כי סיים הוא שלישי, מכל השכבה.

אחרי מספר ימים, קיבלה המורה גברת טומפקינס, מכתב ובו כתוב:

"גודיה על כה העצרה שעצרת אי. היית אי מורה נפלאה."

על החתום: טדי ארקוויסט

"גודיה על כה העצרה שעצרת אי.
היית אי מורה נפלאה."
טדי ארקוויסט

אחרי שלוש שנים, בסוף הלימודים בבית-הספר, טדי קיבל תעודת הוקרה והצטיינות יתרה על הישגיו המרשימים בתקופת הלימודים.

המורה גברת טומפקינס, קיבלה עוד מכתב, ובו נאמר:

"גודיה אק מורתי על התמיכה והעידוד שנתת לי."

על החתום: טדי ארקוויסט

"גודיה אק מורתי על התמיכה
והעידוד שנתת לי."
טדי ארקוויסט

אחרי ארבע שנים נוספות, שוב קיבלה המורה גברת טומפקינס, מכתב ובו מספר לה על לימודיו בתיכון, וכיצד הצליח שוב לסיים ראשון, ושוב כתב לה:

"לא הייתה לי עדיין מורה כמותך."

ועל החתום היה טדי ארקוויסט

"לא הייתה לי עדיין מורה כמותך."
טדי ארקוויסט

חלפו עוד ארבע שנים נוספות, ועוד מכתב מגיע, והפעם מהקולג, ופעם נוספת למדה המורה כי טדי כרגיל הצטיין, וזכה במלגת לימודים, ושוב הוסיף כי מורה כמוה, לא הייתה לו.

ועוד ארבע שנים, עברו. המכתב שהגיע היה במעטפה מהאוניברסיטה, ובו נכתב:

"מורים רבים אמרתי עס השנים, הביאוני להישגי הנאים, עס אס הפעם, התגרות הייתה קשה כי היו כאן הרבה תלמידים מצטיינים, ולא נורא אס הפעם סיימתי רק שני, אק רוצה אני להגיד אק זאת, כי מורה כמותך לא הייתה לי עוד, וכנראה שגם לא תוכל כמותך להיות, גודיה אק מורתי על האמון שנתת בי, ועל המאמצים שהשקעת בי, והראית לי את הדרך להצליח."

והחתימה הפעם הייתה ארוכה מתמיד, כתוב בה:

דיקטור גיאודור ארקוויסט

מחתה המורה גברת טומפקינס דמעה, והפעם כתבה לו תשובה:

"לא, לא, לא, יקירי, הגודיה היא אק, על הצכות שנתת לי והיות מורתי, שפקת את עיני והראית לי כי עס מעט אהבה, וקצת השקעה, התמורה היא גדולה, ונתן אשנות את נפש האדם, ואתה הוא זה שסינת את נפשי, והפכת אותי מורה סגם מורה, אמאכת."

לקוח מהאתר:

מעין החכמה של דופ

<http://www.dop.co.il/speishelim/all.asp?cat=1>

